

Rím ustanovuje videnie – číslo šesť

Prorocké spory v dejinách adventizmu: Pochopenie konfliktu medzi Uriášom Smithom a Jamesom Whiteom o Danielovi 11,36

Jeff Pippenger

2024-08-14

Zaoberáme sa šiestimi líniami prorockého sporu, ktoré sa vyskytli v dejinách adventizmu od roku 1798 až po súčasnosť.

„Božie slovo v dejinách i v proroctve zobrazuje dlhotrvajúci zápas medzi pravdou a bludom. Tento zápas stále pokračuje. To, čo už bolo, sa bude opakovať. Staré spory budú znovu oživené a neustále budú vznikať nové teórie. Boží ľud, ktorý svojou vierou a naplnením proroctva zohral úlohu pri ohlasovaní posolstiev prvého, druhého a tretieho anjela, však vie, kde stojí. Má skúsenosť vzácnejšiu než rýdze zlato. Má stáť pevne ako skala a zachovať počiatok svojej dôvery neochvejne až do konca.“ Selected Messages, kniha 2, 109.

Predchádzajúci článok sa zaoberal prvým a posledným sporom o rímsku moc a teraz sa budeme venovať sporu, ku ktorému došlo medzi Uriášom Smithom a Jamesom Whiteom. Uriáš Smith vložil do tridsiateho šiesteho verša svoj vlastný „súkromný výklad“.

„VERŠ 36. A kráľ bude konať podľa svojej vôle; a povýši sa a vyvýši sa nad každého boha a bude hovoriť podivuhodné veci proti Bohu bohov a bude prosperovať, až kým sa nedovŕši rozhorčenie; lebo to, čo je určené, sa stane.

„Kráľ, ktorý je tu predstavený, nemôže označovať tú istú moc, o ktorej bola naposledy zmienka; totiž pápežskú moc; lebo uvedené určenia nebudú platiť, ak sa použijú na túto moc.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 292.

Smith uznal, že mocnosťou v predchádzajúcom verši bol „pápežský Rím“, no tvrdí, že charakteristiky tridsiateho šiesteho verša nie sú prorockými charakteristikami, ktoré by stotožňovali pápežský Rím. Toto tvrdenie je nepravdivé. Treba pripomenúť, že pri vzbure roku 1863 bolo sedem časov z dvadsiatej šiestej kapitoly Levitika odložených nabok, a preto bolo odmietnuté aj znázornenie siedmich časov na oboch tabuľkách Habakuka. Obe mapy, z rokov 1843 aj 1850, znázorňujú sedem časov v samom strede máp a obe znázornenia umiestňujú kríž do stredu línie siedmich časov. Keď v roku 1856 prišlo nové svetlo o siedmich časoch a bolo potom odmietnuté, znamenalo to odmietnutie Habakukových dvoch tabuliek, ako aj autority Ducha proroctva, ktorý tak jasne dosvedčuje, že obe mapy boli vedené Bohom.

Podľa sestry Whiteovej je posledným satanovým zvodom zneúčinniť svedectvo Božieho Ducha; a tu prvý zvod spočíval v zneúčinnení svedectva Božieho Ducha a zároveň predstavoval súčasné odmietnutie základných právd na oboch mapách, konkrétnejšie proroctva o siedmich časoch.

Pri vzbure roku 1863 to nebol nik iný ako Uriah Smith, kto vytvoril falošnú tabuľu z roku 1863, ktorá odstránila líniu siedmich časov. Do roku 1863 Uriah Smith zavrel oči pred svetlom siedmich

časov a nebol schopný vidieť, že Daniel označuje dve „rozhorčenia“. Tieto dve rozhorčenia predstavujú sedem časov proti severnému izraelskému kráľovstvu a južnému judskému kráľovstvu. Prvé, namierené proti desiatim severným kmeňom, sa začalo v roku 723 pred Kr. a skončilo v roku 1798, a druhé sa začalo v roku 677 pred Kr. a skončilo v roku 1844.

Gabriel prišiel k Danielovi v ôsmej kapitole, aby vysvetlil videnie marah, a v súvislosti so svojím dielom poskytol druhé svedectvo o roku 1844. Dvetisícristo rokov z ôsmej kapitoly Daniela sa skončilo v roku 1844, no v tom istom roku sa skončilo aj posledné z dvoch rozhorčení proti severnému a južnému kráľovstvu.

A povedal: Hľa, dám ti poznať, čo sa stane na konci rozhorčenia; lebo v určenom čase nastane koniec. Daniel 8:19.

Posledný koniec predpokladá prvý koniec. Posledné z dvoch rozhorčení, ktoré je jednoducho iným vyjadrením sedemnásobného času, sa skončilo v roku 1844 a prvé rozhorčenie sa skončilo v roku 1798. Verš, o ktorom Smith tvrdil, že neobsahuje nijaké určenia týkajúce sa pápežskej moci, označoval rok, keď pápežstvo utrpí svoju smrteľnú ranu.

A kráľ bude konať podľa svojej vôle; a vyvýši sa a zvelebí sa nad každého boha a bude hovoriť podivuhodné veci proti Bohu bohov a bude sa mu dariť, dokiaľ sa nenaplní rozhorčenie; lebo to, čo je určené, sa stane. Daniel 11:36.

„Kráľ“ v tridsiatom šiestom verši bude „prospievať, až kým sa nenaplní rozhorčenie“. Všimnite si, čo Smith píše o Danielovi, ôsmej kapitole, veršoch dvadsaťtri a dvadsaťštyri, v tej istej knihe, v ktorej tvrdí, že pápežská moc nemá správne vlastnosti na to, aby naplnila tridsiaty šiesty verš.

„VERŠ 23. A v poslednom čase ich kráľovstva, keď previnilci dovŕšia svoju mieru, povstane kráľ prísnej tváre a rozumejúci temným výrokom. 24. Jeho moc bude veľká, ale nie jeho vlastnou mocou; a bude podivuhodne hubiť, bude mať úspech a konať, a zahubí mocných i svätý ľud. 25. Svojou vychýrenou ľst'ou spôsobí, že lesť bude prevládať v jeho ruke; vo svojom srdci sa vyvýši a v pokoji zahubí mnohých; povstane aj proti Kniežat'u kniežat, ale bude zlomený bez zásahu ruky.

„Táto moc nastupuje po štyroch rozdeleniach kozieho kráľovstva v poslednom čase ich kráľovstva, to jest ku koncu ich trvania. Je to, prirodzene, tá istá moc ako malý roh vo verši 9 a nasledujúcich. Vzt'ahnite to na Rím, ako je uvedené v poznámkach k veršu 9, a všetko je súladné a jasné.

„Kráľ drzej tváre.“ Mojžiš pri predpovedaní trestu, ktorý mal prísť na Židov od tejto istej moci, ju nazýva „národom drzej tváre“. Deut. 28:49, 50. Nijaký ľud nepôsobil vo vojnovom šiku hrozivejším dojmom než Rimania. „Rozumejúci temným výrokom.“ Mojžiš na už uvedenom mieste Písma hovorí: „ktorého jazyku nebudeš rozumieť.“ To by sa vo vzťahu k Židom nemohlo povedať o Babylončanoch, Peržanoch ani Grékoch; lebo chaldejský i grécky jazyk sa v Palestíne používali vo väčšej alebo menšej miere. O latinčine to však neplatilo.

„Keď previnilci dovŕšia mieru svojich neprávostí.“ Po celý čas sa zreteľne sleduje súvislosť medzi Božím ľudom a jeho utláčateľmi. Bolo to pre priestupky jeho ľudu, že boli predaní do

zajatia. A ich zotrúvanie v hriechu priviedlo ešte prísnejší trest. V nijakom čase neboli Židia ako národ mravne skazenejší než vtedy, keď sa dostali pod právomoc Rimanov.

„Mocný, ale nie vlastnou mocou.“ Úspech Rimanov bol vo veľkej miere podmienený pomocou ich spojencov a rozdeleniami medzi ich nepriateľmi, ktoré boli vždy pripravení využiť. Aj pápežský Rím bol mocný prostredníctvom svetských mocností, nad ktorými vykonával duchovnú kontrolu.

„Bude podivne hubiť.“ Pán oznámil Židom prostredníctvom proroka Ezechiela, že ich vydá mužom, ktorí sú „zruční v ničení“; a zabitie jedenásťsto tisíc Židov pri zničení Jeruzalema rímskym vojskom bolo strašným potvrdením prorokových slov. A Rím vo svojej druhej, čiže pápežskej, fáze niesol zodpovednosť za smrť päťdesiatich miliónov mučeníkov.

„A skrze svoju vychytralosť spôsobí, že lesť bude prekvitať v jeho ruke.“ Rím sa vyznačoval nad všetkými ostatnými mocnosťami politikou ľsti, prostredníctvom ktorej priviedol národy pod svoju nadvládu. To platí tak o pohanskom, ako aj o pápežskom Ríme. A tak pokojom zahubil mnohých.“

„A napokon aj Rím sa v osobe jedného zo svojich miestodržiteľov postavil proti Kniežatú kniežat tým, že vyniesol rozsudok smrti nad Ježišom Kristom. Ale bude zlomený bez zásahu ruky, výraz, ktorý stotožňuje zničenie tejto moci s rozdrvením modly z 2. kapitoly.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 202–204.

Smith v danej pasáži dvakrát poukazuje na to, že prorocké charakteristiky pohanského a pápežského Ríma sú zameniteľné, pretože sú jednoducho prejavom Ríma v jeho dvoch fázach, podobne ako zmes železa a hlíny v druhej kapitole Daniela, ktorú sestra Whiteová označuje za symboly cirkevництва a štátnictva. Keď Daniel vo veršoch, ktorými sa Smith zaoberá, uvádza, že Rím „bude prospievať a konať“ a že Rím „spôsobí, aby lesť prospievala v jeho ruke“, Smith tvrdí, že vo verši tridsaťšesť „kráľ“, ktorý „bude prospievať, až kým sa nedovrší rozhorčenie“, označuje prorockú charakteristiku tak pohanského, ako aj pápežského Ríma. Potom však tvrdí, že nijaká z charakteristík Ríma vo verši tridsaťšesť sa nevzťahuje na pápežskú moc.

Odkázali sme na Smitha na podporu určenia, že Rím sú lupiči, ktorí ustanovujú videnie, a jednou zo štyroch prorockých charakteristík vo verši štrnásť je, že sa Rím povyšuje.

A v tých časoch sa mnohí postavlia proti kráľovi juhu; aj násilníci z tvojho ľudu sa povýšia, aby upevnili videnie; ale padnú. Daniel 11:14.

Smith tvrdí, že charakteristiky kráľa v tridsiatom šiestom verši sa nezhodujú s pápežskou mocou, hoci sa už skôr zastával názoru, že v štrnástom verši je to Rím, ktorý sa povyšuje. Kráľ v tridsiatom šiestom verši sa však „povýši“. Ten istý kráľ v tridsiatom šiestom verši bude „hovoriť podivuhodné veci proti Bohu bohov“. V Danielovi pápežská moc „bude hovoriť veľké slová proti Najvyššiemu“ a v knihe Zjavenia pápežská moc rúha sa proti Najvyššiemu.

A bola mu daná ústa, aby hovoril veľké veci a rúhania; a bola mu daná moc pôsobiť štyridsaťdva mesiacov. A otvoril svoje ústa na rúhanie proti Bohu, aby sa rúhal jeho menu, jeho stánku i tým, ktorí prebývajú v nebi. Zjavenie 13:5, 6.

Každý prorocký znak pápežskej moci je označený v tridsiatom šiestom verši.

A kráľ bude konať podľa svojej vôle; a povýši sa a zvelebí nad každého boha a bude hovoriť podivuhodné veci proti Bohu bohov a bude sa mu dariť, dokiaľ sa nenaplní rozhorčenie; lebo čo je určené, to sa stane. Daniel 11,36.

Ľudskí vykladači sú mnohokrát nespoľahliví, no mnohí adventistickí vykladači dosvedčujú zjavnú pravdu, že apoštol Pavol v 2. Tesaloničanom parafrázoval práve tridsiaty šiesty verš, keď hovoril o človeku hriechu.

Nech vás nikto nijakým spôsobom nezvedie; lebo ten deň nepríde, kým najprv nepríde odpadnutie a nebude zjavený človek hriechu, syn zatratenia; ktorý sa protiví a povyšuje nad všetko, čo sa nazýva Bohom alebo čomu sa vzdáva bohoslužba, takže sa ako Boh posadí v chráme Božom a vydáva sa za Boha. 2 Tesaloničanom 2:2, 3.

Tridsiaty šiesty verš uvádza, že „sa bude vyvyšovať a zvelebovať nad každého boha,“ a Pavol hovorí, „aby bol zjavený ten človek hriechu, syn zatratenia, ktorý sa protiví a povyšuje nad všetko, čo sa nazýva Bohom alebo čomu sa vzdáva bohoslužba.“ Je zrejmé, že Smith nemal nijakú prorockú autoritu na to, aby tvrdil, že kráľ z tridsiateho šiesteho verša bol odlišný od kráľa, o ktorom je reč vo veršoch vedúcich k tridsiatemu šiestemu veršu. Z gramatického hľadiska nemal nijaké oprávnenie na svoje chybné uplatnenie a jeho tvrdenie, že tak urobil preto, lebo tridsiaty šiesty verš neobsahuje nijaké znaky pápežskej moci, bolo prekrúcaním Písma v snahe ustanoviť súkromný výklad.

A máme aj pevnejšie prorocké slovo; a dobre robíte, že naň dbáte ako na svetlo, ktoré svieti na temnom mieste, dokiaľ nezajde deň a nevyjde dennica vo vašich srdciach. Toto vedzte predovšetkým, že nijaké proroctvo Písma nie je vecou vlastného výkladu. Lebo proroctvo nikdy neprišlo z vôle človeka, ale svätí Boží ľudia hovorili, vedení Duchom Svätým. 2 Peter 1:19–21.

Počas rokov laodicejského adventizmu bolo mnoho adventistických teológov, kazateľov a autorov, ktorí sa zaoberali otázkou, či je Smithova aplikácia správna alebo nesprávna. Austrálsky kazateľ Louis Were, ktorý je už dávno zosnulý, strávil väčšinu svojej služby odporom voči Smithovmu falošnému prorockému modelu. Dôvodom jeho odporu nebolo iba to, že Smith napokon stotožnil kráľa, ktorý vo verši štyridsaťpäť prichádza k svojmu koncu, s Tureckom, ale Smithova platforma viedla aj k nesprávnej aplikácii Armagedonu. V osemdesiatych rokoch alebo približne v tom období adventistický autor napísal knihu s názvom *Adventists and Armageddon, Have we Misunderstood Prophecy?* Autor sa volá Donald Mansell a kniha je stále dostupná.

Mansell sleduje dejiny vedúce k prvej svetovej vojne a druhej svetovej vojne a ukazuje, že keď sa ukázalo, že sa obe tieto vojny približujú, adventistickí evanjelisti začali používať Smithovu falošnú aplikáciu postupu Turecka k doslovnému Jeruzalemu ako znamenia Armagedonu a konca sveta. Dokladá na základe členských záznamov cirkvi, že s približovaním sa každej z týchto vojen bolo do členstva Adventistickej cirkvi privedených mnoho duší na základe prorockého dôrazu evanjelistov, vychádzajúceho zo Smithovho chybného pohľadu na Armagedon.

Keď sa ktorákoľvek z vojen skončila a chybné predpovede sa nenaplnili, cirkev stratila viac členov, než ich získala prostredníctvom prorockého modelu, ktorý vytvoril Smith.

Smithovým odmietnutím základného posolstva milleritov a jeho ochotou presadzovať svoj súkromný výklad veršov tridsaťšesť až štyridsaťpäť z Daniela vytvorila Smithova logika prorocký model založený na aktuálnych udalostiach.

V spore medzi Smithom a Jamesom Whiteom o kráľovi, ktorý prichádza k svojmu koncu v poslednom verši jedenástej kapitoly Daniela, James White predložil logiku, ktorá výstižne predstavovala Smithov piesčité prorocký základ. White učil, že „proroctvo vytvára dejiny, ale dejiny nevytvárajú proroctvo.“

Adventistickí evanjelisti, ktorí pôsobili pred oboma vojnami, využívali prebiehajúce dejiny na predkladanie Smithovho chybného prorockého modelu Armagedonu a ich dielo, ktoré sa v období pred vojnami zdalo byť tak požehnané, napokon prinieslo čistú stratu, keď sa ukázalo, že tento prorocký model bol založený na súkromnom výklade.

Varujte sa falošných prorokov, ktorí prichádzajú k vám v ovčom rúchu, ale vo svojom vnútri sú draví vlci. Po ich ovocí ich poznáte. Či ľudia zbierajú hrozno z trnia alebo figy z bodľáčia? Tak aj každý dobrý strom rodí dobré ovocie, ale zlý strom rodí zlé ovocie. Dobrý strom nemôže rodiť zlé ovocie, ani zlý strom nemôže rodiť dobré ovocie. Každý strom, ktorý nerodí dobré ovocie, vytínajú a hádzu do ohňa. A tak ich teda poznáte po ich ovocí. Matúš 7,15–20.

Smithova ochota presadzovať súkromný prorocký model kráľa vo verši tridsaťšesť priniesla ovocie aj v podobe vytvorenia nesprávnej aplikácie šiestej rany a Armagedonu.

A šiesty anjel vylial svoju čašu na veľkú rieku Eufrat; a jej voda vyschla, aby sa pripravila cesta kráľom od východu slnka. A videl som troch nečistých duchov, podobných žabám, vychádzať z úst draka, z úst šelmy a z úst falošného proroka. Lebo sú to duchovia démonov, činiaci znamenia, ktorí vychádzajú ku kráľom zeme i celého sveta, aby ich zhromaždili do boja toho veľkého dňa všemohúceho Boha. Hľa, prichádzam ako zlodej. Blahoslavený, kto bdie a stráži si rúcho, aby nechodil nahý a aby nevideli jeho hanbu. A zhromaždil ich na miesto, ktoré sa po hebrejsky volá Armagedon. Zjavenie 16:12–16.

Ako sme už predtým poukázali, šiesta rana prichádza po skončení času milosti pre ľudstvo, takže výstraha obsiahnutá v slovách „stráž si rúcho svoje“ sa musí vzťahovať na skúšobnú otázku, ktorá nastáva predtým, než povstane Michael, uzavrie sa čas milosti pre ľudstvo a začne prvá rana. Šiesta rana označuje činnosť draka, šelmy a falošného proroka, ktorí tvoria trojité spojenectvo, zjednotené v čase čoskoro prichádzajúceho nedeľného zákona. Týmto trojitým spojenectvom je novodobý Rím a symbolom, ktorý toto trojité spojenectvo novodobého Ríma označuje a ustanovuje, sú „násilníci z tvojho ľudu“, ktorí sa „povyšujú, aby ustanovili videnie“, a „padnú“.

Varovanie šiestej rany, ak je pochopené, umožňuje duši zachovať si svoje rúcho; ak je však odmietnuté, zanecháva dušu nahú, čo je jeden z piatich znakov Laodicejského. Symbolom, ktorý toto varovanie ustanovuje, sú násilníci z tvojho ľudu, ktorí sa vyvyšujú a napokon padajú. Šalamún povedal, že ak Boží ľud nemá toto videnie, hynie.

Kde niet videnia, ľud hynie; ale blažený je ten, kto zachováva zákon. Príslovia 29:18.

Hebrejské slovo „zahynúť“ znamená „obnažiť“, a Ján zaznamenal: „Blahoslavený, kto bdie a stráži svoje rúcho, aby nechodil nahý a nevideli jeho hanbu.“ Smith sa mýlil v otázke Severného kráľa a tento falošný prorocký základ mu umožnil rozvinúť prorockú aplikáciu, ktorá, ak je prijatá, vedie k nahote, čo je symbol Laodicejčanov, ktorí sú vyplúť z úst Pána.

Smith nemal nijaký problém obhajovať svoju novú falošnú identifikáciu kráľa severu proti Jamesovi Whiteovi, manželovi prorokyne. Adventistickí historici, ako aj sestra Whiteová, sa zaoberajú ich slávnym sporom. Ellen Whiteová pokarhala svojho manžela i Smitha za to, že dovolili, aby sa ich rozdielny názor na to, koho predstavuje kráľ severu v Danielovi jedenástej kapitole, dostal na verejnosť. V úplne prvej adventistickej publikácii po Veľkom sklamaní roku 1844 James White napísal:

„Že Ježiš vstal, zavrel dvere a prišiel k Starodávnemu dňov, aby prijal svoje kráľovstvo, v 7. mesiaci roku 1844, tomu úplne verím. Pozri Lukáš 13:25; Matúš 25:10; Daniel 7:13,14. Avšak postavenie sa Michaela, Daniel 12:1, sa zdá byť inou udalosťou, na iný účel. Jeho povstanie v roku 1844 bolo preto, aby zavrel dvere a prišiel k svojmu Otcovi, aby prijal svoje kráľovstvo a moc kralovať; no Michaelovo postavenie sa má zjaviť jeho kráľovskú moc, ktorú už má, v zničení bezbožných a vo vyslobodení svojho ľudu. Michael sa má postaviť v tom čase, keď posledná moc v 11. kapitole príde ku svojmu koncu a nebude mu nikoho na pomoc. Táto moc je posledná, ktorá pošliapava pravú Božiu cirkev; a keďže pravá cirkev je ešte stále pošliapavaná a vyvrhovaná celým kresťanstvom, z toho vyplýva, že posledná utláčajúca moc ešte „neprišla ku svojmu koncu“; a Michael sa ešte nepostavil. Táto posledná moc, ktorá pošliapava svätých, je predstavená v Zjavení 13:11-18. Jej číslo je 666.“ James White, A Word to the Little Flock, 8.

Keď Smith predstavil svoje takzvané „nové svetlo“ na tému „poslednej mocnosti v jedenástej kapitole Daniela“, James White v Smithovej aplikácii nevidel nové svetlo, ale útok na základy. Spor o Rím ako kráľa severu v Danielovi 11, ktorý sa odohral medzi Uriášom Smithom a Jamesom Whitom, má určité špecifické črty, ktoré máme ako študenti proroctva dať do súvislosti s ostatnými spormi adventistických dejín týkajúcimi sa symbolu Ríma.

Jedným z týchto znakov je zavedenie súkromného výkladu. Ďalším znakom je, že uplatnenie súkromného výkladu si vyžaduje prekrúcanie jednoduchej gramatiky, lebo Smith nielenže prehliadol, že každý prorocký znak v tridsiatom šiestom verši sa vzťahuje na Rím, ale prehliadol aj to, že gramatická stavba vyžaduje, aby kráľ v tridsiatom šiestom verši bol tým istým kráľom, aký je predstavený v predchádzajúcej stati.

Ďalšou je, že súkromný výklad bol odmietnutím základných právd. Ďalšou je, že predstavuje odmietnutie autority Ducha proroctva. Ďalšou charakteristikou je, že prvá chybná predstava týkajúca sa Ríma povedie k prorockému modelu, ktorý človeku neumožňuje zachovať si svoje rúcha, keď sa približuje uzáver ľudskej doby milosti. Ďalšou bola ochota verejne presadzovať svoj súkromný výklad. Ďalšou je, že súkromný výklad je bez výnimky označovaný za nové svetlo. Všetky tieto znaky sú obsiahnuté v súčasnej diskusii o „lupičoch z tvojho ľudu“.

Keď sa posledný spor Ríma, ktorý bol predobrazený prvým sporom Ríma identifikujúcim „lupičov tvojho ľudu“, spojí s prorockou líniou sporu Uriáša Smitha a Jamesa Whitea, uvidíme, že jedna skupina bude budovať svoj prorocký model na súkromnom výklade, ktorý odmieta základnú pravdu.

Odmietnutie základných právd automaticky predstavuje odmietnutie autority Ducha proroctva, ktorý tieto základné pravdy tak presvedčivo obhajuje. Táto skupina bude takisto ochotná verejne predkladať svoj názor bez ohľadu na akékoľvek obavy, ktoré môžu byť vyjadrené v súvislosti s vplyvom, aký by toto učenie mohlo mať na Boží ľud po celom svete.

Bezprostredne po roku 1844, v prvej generácii adventizmu, bol zavedený ďalší spor o Rím. Tento spor sa ďalej rozvíril, až kým nebol v tretej generácii adventizmu prijatý nesprávny názor. Spor o „každodennú obeť“ budeme považovať za štvrtú zo šiestich línií, ktoré teraz zvažujeme v modeli riadok na riadok.

No skôr než sa budeme zaoberať štvrtou líniou sporov Ríma, je potrebné pripomenúť, že v predchádzajúcom článku, keď sme sa venovali desiatemu veršu jedenástej kapitoly Daniela, uviedli sme: „Aj desiaty verš priamo spája „sedem časov“ z 3. Mojžišovej dvadsiatej šiestej kapitoly so skrytými dejinami, no táto línia pravdy presahuje rámec toho, čo tu predkladáme.“

Uriáš Smith bol v roku 1863 vedúcou osobnosťou pri odmietnutí siedmich časov. Odmietol nárast poznania o tomto predmete, ktorý bol predložený v článkoch na túto tému, napísaných Hiramom Edsonom a uverejnených v Review v roku 1856. Dôsledky toho, že Smith bol spojený s hnutím, ktoré predkladalo siedmich časov, no následne odmietol nárast poznania práve o tomto predmete, takisto presahujú rámec témy charakteristík Smithovho zavedenia toho, čo označoval za nové svetlo o predmete kráľa severu; avšak keď uzavrieme náš prehľad línie adventistických sporov o Rím, vrátíme sa tak k významu desiateho verša jedenástej kapitoly Danielovej knihy, ako aj k tomu, čo predstavuje Smithovo odmietnutie laodicejského posolstva, ktoré prišlo v roku 1856 spolu s nárastom poznania o siedmich časoch.

„Naša viera vo vzťahu k posolstvám prvého, druhého a tretieho anjela bola správna. Veľké medzníky, ktorými sme prešli, sú neotrasiteľné. Hoci sa ich zástupy pekla môžu usilovať vytrhnúť z ich základu a víťazoslávne sa domnievať, že sa im to podarilo, predsa sa im to nedarí. Tieto stĺpy pravdy stoja pevne ako večné vrchy, nepohnuté všetkým úsilím ľudí spojeným s úsilím satana a jeho zástupov. Môžeme sa mnohému naučiť a mali by sme neustále skúmať Písma, aby sme videli, či je to tak.“ Evanjelizácia, 223.

„Veľké medzníky pravdy, ktoré nám ukazujú naše postavenie v prorockých dejinách, treba starostlivo chrániť, aby neboli strhnuté a nahradené teóriami, ktoré by priniesli skôr zmätok než pravé svetlo.“ Selected Messages, kniha 2, 101, 102.

„V tomto čase bude vynaložené mnohé úsilie, aby sa otriasla naša viera v otázku svätyne; no nesmieme kolísať. Ani špendlík sa nesmie pohnúť zo základov našej viery. Pravda je stále pravdou. Tí, ktorí sa stanú neistými, budú unášaní do bludných teórií a napokon sa ocitnú ako neveriaci vzhľadom na minulé dôkazy, ktoré sme mali o tom, čo je pravda. Staré medzníky musia byť zachované, aby sme nestratili správny smer.“ Manuscript Releases, zväzok 1, 55

